

Υπόθεση C-194/19

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία καταθέσεως:

28η Φεβρουαρίου 2019

Αιτούν δικαστήριο:

Conseil d'État (Συμβούλιο της Επικρατείας, Βέλγιο)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

12η Φεβρουαρίου 2019

Αναιρεσείων:

H. A.

Καθού:

État belge (ministre de l'Asile et de la Migration) [(Βελγικό Δημόσιο (Υπουργός Ασύλου και Μετανάστευσης)]

[παραλειπόμενα]

[παραλειπόμενα]

[παραλειπόμενα]

[εσωτερικά τυπικά στοιχεία της υποθέσεως, ταυτότητα των διαδίκων]

I. Αντικείμενο του δικογράφου

Με δικόγραφο που κατατέθηκε στις 28 Δεκεμβρίου 2017, ο H. A. ζήτησε την αναίρεση της αποφάσεως αριθ. 195.968, την οποία εξέδωσε στις 30 Νοεμβρίου 2017 το Conseil du contentieux des étrangers [Συμβούλιο επιλύσεως ενδίκων διαφορών αλλοδαπών, Βέλγιο] επί της υποθέσεως 209.985/III.

II. Διαδικασία ενώπιον του Conseil d'État (Συμβουλίου της Επικρατείας, Βέλγιο)

[παραλειπόμενα]

[σελ. 2 του πρωτοτύπου]

[παραλειπόμενα]

[Διαδικασία ενώπιον του Conseil d'État (Συμβουλίου της Επικρατείας)]

III. Χρήσιμα πραγματικά περιστατικά για την εξέταση της υποθέσεως

Στις 22 Μαΐου 2017 ο αναιρεσείων, παλαιστινιακής καταγωγής, εισήλθε στο Βέλγιο. Την επόμενη ημέρα υπέβαλε αίτηση ασύλου.

Στις 31 Μαΐου 2017 το καθού του υπέβαλε ερωτήσεις κατ' εφαρμογήν του κανονισμού 604/2013, της 26ης Ιουνίου 2013 για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας ή από απάτριδα.

Στις 22 Ιουνίου 2017 το Βέλγιο υπέβαλε στις ισπανικές αρχές αίτημα αναδοχής του αναιρεσείοντος, σύμφωνα με το άρθρο 12, παράγραφος 2, του προαναφερθέντος κανονισμού 604/2013.

Στις 4 Ιουλίου 2017 οι ισπανικές αρχές έκαναν δεκτό το εν λόγω αίτημα αναδοχής.

Την 1η Αυγούστου 2017 το καθού εξέδωσε απόφαση με την οποία δεν του χορηγούσε δικαίωμα διαμονής και τον διέταξε να εγκαταλείψει την επικράτεια (*παράρτημα 26quater*).

Στις 25 Αυγούστου 2017 ο αναιρεσείων υπέβαλε ενώπιον του Conseil du contentieux des [σελ 3 του πρωτοτύπου] étrangers (Συμβουλίου επιλύσεως ενδίκων διαφορών αλλοδαπών) προσφυγή ακυρώσεως που συνοδευόταν από αίτηση αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως της 1ης Αυγούστου 2017.

Με την αίτηση αναιρέσεώς του ο αναιρεσείων διευκρινίζει ότι ο αδελφός του αφίχθη στο Βέλγιο στις 22 Αυγούστου 2017 και ότι η αίτηση ασύλου του τελευταίου εξετάζεται επί του παρόντος από τον Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Γενικό Επίτροπο για του πρόσφυγες και τους ανθαγενείς). Ισχυρίζεται ότι, λόγω των κοινών πτυχών της δικής του αιτήσεως ασύλου και αυτής του αδελφού του, επιβάλλεται οι αφηγήσεις τους να αναλυθούν από κοινού.

Στις 30 Νοεμβρίου 2017 με την απόφαση αριθ. 195.968, το Conseil du contentieux des étrangers (Συμβούλιο επιλύσεως ενδίκων διαφορών αλλοδαπών) απέρριψε την προσφυγή ακυρώσεως. Πρόκειται για την απόφαση της οποίας ζητείται η αναίρεση με την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως ενώπιον του Conseil d'État (Συμβουλίου της Επικρατείας). Το Conseil du contentieux des étrangers (Συμβούλιο επιλύσεως ενδίκων διαφορών αλλοδαπών) τονίζει ότι, αναφορικά με το γεγονός της αφίξεως του αδελφού του αναιρεσείοντος και την αίτηση ασύλου του τελευταίου, η οποία επί του παρόντος εκκρεμεί στο Βέλγιο, πρόκειται για στοιχεία μεταγενέστερα της εκδόσεως της διοικητικής αποφάσεως που υποβλήθηκε στον έλεγχό του, τα οποία δεν μπορούν να επηρεάσουν τη νομιμότητά της.

IV Η εφαρμοστέα νομοθεσία

Το Conseil du contentieux des étrangers (Συμβούλιο επιλύσεως ενδίκων διαφορών αλλοδαπών), επικαλούμενο το άρθρο 39/2, § 2, του loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (νόμου της 15ης Δεκεμβρίου 1980 περί της εισόδου στην επικράτεια, διαμονής, εγκαταστάσεως και απομακρύνσεως των αλλοδαπών), έκρινε ότι ασκούσε μόνο έλεγχο νομιμότητας της αποφάσεως «περί παραπομπής Σένγκεν» και ότι δεν διέθετε εξουσία μεταρρυθμίσεως. Από τη διάταξη αυτή συνάγει ότι δεν είναι δυνατό κατά την εξέταση της νομιμότητας της διοικητικής αποφάσεως να λάβει υπόψη στοιχεία που είναι μεταγενέστερα της έκδοσης της αποφάσεως της διοικητικής αρχής.

Το άρθρο 39/2 του loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (νόμου της 15ης Δεκεμβρίου 1980 περί της εισόδου στην επικράτεια, διαμονής, εγκαταστάσεως και απομακρύνσεως των αλλοδαπών όπως ίσχυε κατά τον χρόνο της διαφοράς, ορίζει τα εξής:

«§ 1er. [Παραλειπόμενα] [σελ. 4 του πρωτοτύπου [παραλειπόμενα]

§ 2. Το Συμβούλιο εκδίδει αποφάσεις ακυρώσεως, επί των υπολοίπων προσφυγών, λόγω παραβάσεως ουσιώδους τύπου ή τύπου προβλεπόμενου επί ποινή ακυρότητας, καθώς και λόγω υπερβάσεως ή καταχρήσεως εξουσίας.»

V. Εξέταση του μοναδικού λόγου αναιρέσεως

Ισχυρισμοί του αναιρεσιόντος

Ο αναιρεσιών προβάλλει έναν μοναδικό λόγο αναιρέσεως, αντλούμενο εκ της παραβάσεως των άρθρων 18, 41, 47 και 52 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του άρθρου 27 του κανονισμού (ΕΕ) 604/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας ή από άπατριδα (στο εξής: κανονισμός Δουβλίνο ΙΙΙ).

Ο λόγος αναιρέσεως βάλλει κατά των αιτιολογικών σκέψεων 3.3.2 έως 3.4 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Ο αναιρεσιών υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το Conseil du contentieux des étrangers (Συμβούλιο επιλύσεως ενδίκων διαφορών αλλοδαπών) προσέβαλε το δικαίωμά του σε πραγματική προσφυγή, το οποίο κατοχυρώνεται από το άρθρο 27 του κανονισμού 604/2013 σε συνδυασμό με το άρθρο 47 του Χάρτη, με την άρνησή του να λάβει υπόψη στοιχεία μεταγενέστερα της εκδόσεως της αποφάσεως προκειμένου να εξετάσει τη νομιμότητα της αποφάσεως περί μεταφοράς. Ισχυρίζεται ότι κατά την ακρόασή του από το καθού, στο πλαίσιο της διαδικασίας προσδιορισμού του υπευθύνου κράτους για την

εξέταση της αιτήσεως ασύλου, δεν μπορούσε ακόμη να επικαλεστεί το γεγονός ότι ο αδελφός του, ο οποίος εισήλθε στο Βέλγιο στις 22 Αυγούστου 2017, είχε επίσης υποβάλει αίτηση ασύλου και ότι μόλις με το δικόγραφο της προσφυγής του κατά της αποφάσεως της 1ης Αυγούστου 2017 μπόρεσε να επικαλεστεί το νέο αυτό στοιχείο. Προσθέτει ότι μόνο μετά την άσκηση της προσφυγής του ενώπιον του Conseil du contentieux des étrangers (Συμβουλίου επιλύσεως ενδίκων διαφορών αλλοδαπών) κατέστη δυνατό να επικαλεστεί το γεγονός ότι το Office des étrangers (Υπηρεσία Αλλοδαπών, Βέλγιο) είχε κρίνει ότι το Βέλγιο είναι αρμόδιο για την εξέταση του αιτήματος ασύλου του αδελφού του και «να προβάλλει ως επιχείρημα το γεγονός ότι η δική του αίτηση ασύλου και αυτή του αδελφού του θα έπρεπε να εξεταστούν από κοινού από το Βέλγιο».

Υποστηρίζει ότι η αίτηση ασύλου που υπέβαλε συνδέεται στενά με αυτή του αδελφού του, ο οποίος διέφυγε από την Παλαιστίνη, έφτασε στο Βέλγιο μεταγενέστερα και επικαλείται την ιδιαίτερη κατάσταση των μελών της οικογενείας τους, ιδίως, τις διώξεις [σελ. 5 του πρωτοτύπου] που υπέστη η οικογένειά τους εξαιτίας των σχέσεών τους με τη Φατάχ. Διατείνεται ότι υπό αυτήν την έννοια επικαλέστηκε τα νέα αυτά στοιχεία ενώπιον του Conseil du contentieux des étrangers (Συμβουλίου επιλύσεως ενδίκων διαφορών αλλοδαπών) με υπόμνημα προς το δικαστήριο, το οποίο κατέθεσε και ανέπτυξε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Κατά την άποψή του, είναι απαραίτητο να εξετασθεί από κοινού η δική του αφήγηση και αυτή του αδελφού του: «οι ισχυρισμοί του ενός θα ενισχύουν αυτού του άλλου, με αποτέλεσμα να είναι σε θέση να αποδείξουν την ανάγκη τους για διεθνή προστασία κατά τρόπο ευχερέστερο απ' ό,τι αν οι αιτήσεις τους εξετάζονταν από δύο διαφορετικά κράτη μέλη» και «οι αντίστοιχες μαρτυρίες των δύο ενδιαφερομένων θα επέτρεπαν αναμφίβολα ευνοϊκότερη εκτίμηση ως προς τη βασιμότητα των αιτήσεών τους». Υποστηρίζει ότι αυτό που διακυβεύεται είναι η προστασία του θεμελιώδους δικαιώματός του σε δίκαιη διαδικασία χορήγησης ασύλου καθώς και το δικαίωμά του για πραγματική πρόσβαση στη διεθνή προστασία.

Ο αναιρεσείων προσάπτει στο Conseil du contentieux des étrangers (Συμβούλιο επιλύσεως ενδίκων διαφορών αλλοδαπών), το οποίο αρνείται να λάβει υπόψη τα στοιχεία αυτά λόγω του ότι είναι μεταγενέστερα της εκδόσεως της διοικητικής αποφάσεως που έχει υποβληθεί στον έλεγχό του, ότι περιορίστηκε σε τυπικό έλεγχο νομιμότητας και ότι αρνήθηκε να λάβει υπόψη στοιχεία μεταγενέστερα της εκδόσεως της αποφάσεως περί «μεταφοράς στο πλαίσιο της διαδικασίας του Δουβλίνου», καίτοι τα στοιχεία αυτά είναι πιθανώς αποφασιστικής σημασίας για μια δίκαιη εκτίμηση της αιτήσεως ασύλου και θα εμποδίσουν την εκτέλεση της απόφασης περί «μεταφοράς στο πλαίσιο της διαδικασίας του Δουβλίνου». Κατά τον αναιρεσείοντα, «αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζεται στην προσβαλλομένη απόφαση, ο δικαστικός έλεγχος που προβλέπεται από τον κανονισμό Δουβλίνο, εξεταζόμενος μεμονωμένα ή από κοινού με το θεμελιώδες δικαίωμα πραγματικής προσφυγής, καθώς και μεμονωμένα ή από κοινού με το θεμελιώδες δικαίωμα ασύλου, επιβάλλει να έχει το CCE τη δυνατότητα να λάβει υπόψη πραγματικά στοιχεία μεταγενέστερα της προσβαλλομένης ενώπιόν του αποφάσεως, εκτός εάν

πρόκειται για στοιχεία που θα μπορούσαν να επιδράσουν αρνητικά στο θεμελιώδες δικαίωμα του προσφεύγοντος σε μια δίκαιη διαδικασία ασύλου».

Κατά την άποψή του, τούτο ισχύει κατά μείζονα λόγο δεδομένου ότι τα εν λόγω στοιχεία είναι ικανά να αποδείξουν ότι η «μεταφορά στο πλαίσιο της διαδικασίας του Δουβλίνου» θα του στερήσει μια δίκαιη διαδικασία ασύλου. Για να στηρίξει τη θέση του, ο αναιρεσείων παραπέμπει στην απόφαση C.K. που εξέδωσε στις 16 Φεβρουαρίου 2017 το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στην οποία κρίθηκε, όσον αφορά συγκεκριμένα τις αποφάσεις περί «μεταφοράς στο πλαίσιο της διαδικασίας του Δουβλίνου», ότι ο νομοθέτης της Ένωσης πλαισίωσε τη νομιμότητά τους από σειρά εγγυήσεων «αναγνωρίζοντας ιδίως στον ενδιαφερόμενο αιτούντα άσυλο, με το άρθρο 27 του κανονισμού Δουβλίνο III, το δικαίωμα να ασκεί πραγματική προσφυγή κατά απόφασης μεταφοράς του ενώπιον δικαστηρίου, εκτεινόμενη τόσο στα πραγματικά περιστατικά όσο και στα νομικά στοιχεία της αποφάσεως». Προσθέτει ότι, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 9 του κανονισμού Δουβλίνο III, ο νομοθέτης της Ένωσης έλαβε υπόψη τα αποτελέσματα του συστήματος του Δουβλίνου στα θεμελιώδη δικαιώματα των αιτούντων άσυλο και ο ευρωπαίος νομοθέτης είχε την πρόθεση με την έκδοση του κανονισμού αυτού, «να επιφέρει τις αναγκαίες βελτιώσεις, βάσει της αποκτηθείσας εμπειρίας, όχι μόνο στην αποτελεσματικότητα [σελ. 6 του πρωτοτύπου] του συστήματος του Δουβλίνου, αλλά και στην προστασία που παρέχει το εν λόγω σύστημα στους αιτούντες άσυλο».

Ο αναιρεσείων ζητεί, σε περίπτωση που κριθεί σύμφωνη με το βελγικό δίκαιο η άρνηση του Conseil du contentieux des étrangers (Συμβουλίου επιλύσεως ενδίκων διαφορών αλλοδαπών) να λάβει υπόψη στοιχεία μεταγενέστερα της εκδόσεως της αποφάσεως «μεταφοράς στο πλαίσιο της διαδικασίας του Δουβλίνου», να υποβληθεί στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

[Παραλειπόμενα] [προδικαστικό ερώτημα που προτείνει ο αναιρεσείων, παρόμοιο, επί της ουσίας, με αυτό που υπέβαλε το Conseil d'État (Συμβούλιο της Επικρατείας) κατόπιν αναδιατυπώσεως

Οι ισχυρισμοί του καθού

Κατ' αρχάς, το καθού υποστηρίζει ότι ορισμένα από τα σκέλη του λόγου αναιρέσεως είναι απαράδεκτα, στο μέτρο που ο αναιρεσείων δεν εξηγεί με ποιον τρόπο η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση παρέβη τα άρθρα 18, 41 και 52 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ισχυρίζεται ότι το προαναφερθέν άρθρο 27 του κανονισμού 604/2013, της 26ης Ιουνίου 2013, δεν επιβάλλει στο εθνικό δικαστήριο να λαμβάνει υπόψη, σε κάθε περίπτωση, στοιχεία μεταγενέστερα της εκδόσεως της αποφάσεως περί «μεταφοράς στο πλαίσιο της διαδικασίας του Δουβλίνου».

Κατά την άποψη του καθού, η διάταξη αυτή καταλείπει στα κράτη μέλη την επιλογή να θεσπίσουν στο εθνικό τους δίκαιο είτε ένδικο βοήθημα είτε αίτηση

επανεξετάσεως, τόσο ως προς τα πραγματικά όσο και ως προς τα νομικά στοιχεία, κατά της αποφάσεως περί μεταφοράς και ότι το βελγικό δίκαιο έχει θεσπίσει τη δυνατότητα προσφυγής κατά της αποφάσεως περί μεταφοράς υπό μορφή προσφυγής ακυρώσεως και όχι προσφυγής πλήρους δικαιοδοσίας.

Κατά το καθού ο έλεγχος νομιμότητας που θεσπίστηκε με το άρθρο 39/2 § 2 του προαναφερθέντος νόμου της 15ης Δεκεμβρίου 1980, συνιστά πραγματική προσφυγή κατά την έννοια του άρθρου 27 του κανονισμού Δουβλίνο III. Η αποτελεσματικότητα μιας προσφυγής δεν απαιτεί τη συνεκτίμηση από το δικαστήριο πραγματικών στοιχείων μεταγενέστερων της εκδόσεως της προσβαλλομένης πράξεως, όταν τα στοιχεία αυτά δεν θα μπορούσαν να έχουν ληφθεί υπόψη από τη διοικητική αρχή. **[σελ. 7 του πρωτοτύπου]**

Υποστηρίζει ότι, εν προκειμένω, το Conseil du contentieux des étrangers (Συμβούλιο επιλύσεως ενδίκων διαφορών αλλοδαπών) εξέθεσε στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση τους λόγους για τους οποίους δεν μπορούσε να λάβει υπόψη τα εν λόγω έγγραφα για να κρίνει το βάσιμο της προσβαλλομένης ενώπιόν του αποφάσεως, ήτοι το γεγονός ότι:

- στο πλαίσιο της προσφυγής ακυρώσεως που θεσπίστηκε με το άρθρο 39/2 § 2 του νόμου της 15 Δεκεμβρίου 1980, η νομιμότητα μιας διοικητικής πράξεως εκτιμάται κατά την ημερομηνία κατά την οποία εκδίδεται, «με την επιφύλαξη των συμπερασμάτων που προκύπτουν από την απόφαση C. Κ., κ.λπ. κατά της Δημοκρατίας της Σλοβενίας (υπόθεση C-578/16 PPU) που εξέδωσε το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις 16 Φεβρουαρίου 2017»·
- η νομολογία αυτή «δεν ίσχυε στην προκειμένη περίπτωση»·
- «τα έγγραφα τα οποία κατατέθηκαν (...) κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, και ως εκ τούτου εκπροθέσμως, δεν μπορούν επομένως να ληφθούν υπόψη για να κριθεί η νομιμότητα της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως»·

Το καθού θεωρεί ότι κατ' αυτόν τον τρόπο το Conseil du contentieux des étrangers (Συμβούλιο επιλύσεως ενδίκων διαφορών αλλοδαπών) εξέτασε το ζήτημα της προβολής εκ μέρους του αναιρεσιβλήτος στοιχείων μεταγενέστερων της αρχικώς προσβληθείσας πράξεως και απάντησε στα επιχειρήματα που προβλήθηκαν ενώπιόν του. Κατά την άποψη του καθού, στο μέτρο που ο λόγος αναιρέσεως βάλλει κατ' ουσίαν κατά της κυριαρχικής κρίσεως του Conseil du contentieux des étrangers (Συμβουλίου επιλύσεως ενδίκων διαφορών αλλοδαπών), το οποίο έχει κρίνει ότι εν προκειμένω δεν τυγχάνουν εφαρμογής τα συμπεράσματα που απορρέουν από την απόφαση της 16ης Φεβρουαρίου 2017 του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (υπόθεση C-578/16), ο λόγος αυτός δεν είναι παραδεκτός.

Κατά το καθού, ο αναιρεσιβλήτης δεν αποδεικνύει ότι η μεταφορά του στην Ισπανία και η εξέταση της αιτήσεως ασύλου από την εν λόγω χώρα θα μπορούσαν να

έχουν «σημαντικές και ανεπανόρθωτες συνέπειες», και, ως εκ τούτου, το Conseil du contentieux des étrangers (Συμβούλιο επιλύσεως ενδίκων διαφορών αλλοδαπών) ορθώς έκρινε ότι τα συμπεράσματα που απορρέουν από την απόφαση της 16ης Φεβρουαρίου 2017 του Δικαστηρίου δεν εφαρμόζονται στη συγκεκριμένη περίπτωση.

Επικουρικώς, το καθού υπενθυμίζει ότι ορθώς το Conseil du contentieux des étrangers (Συμβούλιο επιλύσεως ενδίκων διαφορών αλλοδαπών) επισήμανε ότι ο οικογενειακός δεσμός μεταξύ του αναιρεσειόντος και του αδελφού του δεν εμπίπτει στην έννοια του «μέλους της οικογένειας» κατά το άρθρο 10 του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, όπως η έννοια αυτή ορίζεται από το άρθρο 2, στοιχείο ζ, του εν λόγω κανονισμού.

Όσον αφορά το αίτημα εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως που υποβλήθηκε στο Conseil d'État (Συμβούλιο της Επικρατείας), το καθού θεωρεί ότι είναι απαράδεκτο, δεδομένου ότι δεν είχε υποβληθεί αντίστοιχο αίτημα ενώπιον του Conseil du contentieux des étrangers (Συμβουλίου επιλύσεως ενδίκων διαφορών αλλοδαπών). **[σελ. 8 του πρωτοτύπου]**

Απόφαση του Conseil d'État (Συμβουλίου της Επικρατείας)

[Παραλειπόμενα] [εκτιμήσεις του Conseil d'État (Συμβουλίου της Επικρατείας) περί του ότι είναι άνευ σημασίας το ότι ο αναιρεσειών δεν αμφισβητεί ότι ο αδερφός του δεν εμπίπτει στην έννοια του «μέλους της οικογένειας»]. Η αιτίαση του αναιρεσειόντος αφορά την αποτελεσματικότητα της προσφυγής που θεσπίστηκε με το άρθρο 39/2 § 2 του νόμου της 15ης Δεκεμβρίου 1980, η οποία διακυβεύεται από την άρνηση του Conseil du contentieux des étrangers (Συμβουλίου επιλύσεως ενδίκων διαφορών αλλοδαπών) να λάβει υπόψη πραγματικά στοιχεία μεταγενέστερα της εκδόσεως της αποφάσεως περί «μεταφοράς στο πλαίσιο της διαδικασίας του Δουβλίνου». Ο αναιρεσειών υποστηρίζει, συναφώς, ότι τα νέα στοιχεία που υπέβαλε στο Conseil du contentieux des étrangers (Συμβούλιο επιλύσεως ενδίκων διαφορών αλλοδαπών) είναι καθοριστικής σημασίας για τη δίκαιη εξέταση της αιτήσεως ασύλου και πρέπει να εμποδίσουν την εκτέλεση της αποφάσεως περί «μεταφοράς στο πλαίσιο της διαδικασίας του Δουβλίνου».

Στην υπόθεση C-578/16 επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 16ης Φεβρουαρίου 2017 του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η διαφορά δεν αφορούσε την αποτελεσματικότητα των διοικητικών προσφυγών αλλά την υποχρέωση των κρατών μελών να λαμβάνουν υπόψη, στις αποφάσεις περί «μεταφοράς στο πλαίσιο της διαδικασίας του Δουβλίνου», τις επιπτώσεις ενός τέτοιου μέτρου ιδίως όσον αφορά το άρθρο 3 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών.

Το ένδικο βοήθημα που παρέχεται σε ένα πρόσωπο το οποίο υποστηρίζει ότι τα στοιχεία που προσκομίζει και τα οποία είναι μεταγενέστερα της εκδόσεως της διοικητικής αποφάσεως είναι πιθανώς αποφασιστικής σημασίας για τη δίκαιη

εξέταση της αιτήσεως ασύλου και θα πρέπει να εμποδίσουν την εκτέλεση της αποφάσεως περί «μεταφοράς στο πλαίσιο της διαδικασίας του Δουβλίνου», για να αποτελεί πραγματική προσφυγή κατά την έννοια του άρθρου 27 του κανονισμού Δουβλίνο III και του άρθρου 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, θα πρέπει να καθιστά δυνατό έναν πλήρη και ενδεδειγμένο έλεγχο της καταστάσεως από το διοικητικό δικαστήριο, όπως επιβεβαιώνεται και από τις αιτιολογικές σκέψεις 9, 19, 32 και 39 του κανονισμού Δουβλίνο III.

Ο αναιρεσιών ισχυρίστηκε, ενώπιον του διοικητικού δικαστηρίου [Conseil du contentieux des étrangers, Συμβουλίου επιλύσεως ενδίκων διαφορών αλλοδαπών], ότι στις 22 Αυγούστου 2017 ο αδελφός του αφίχθη στο Βέλγιο και υπέβαλε αίτηση ασύλου, η οποία τελεί υπό εξέταση. Υποστήριξε ακόμη, ενώπιον του δικαστηρίου αυτού ότι λόγω του ότι ο ίδιος και ο αδερφός του επικαλούνται κοινά στοιχεία σχετικά με τις διώξεις εις βάρος τους, ιδίως όσον αφορά τους δεσμούς της οικογένειάς τους με τη Φατάχ, το να εξετασθούν από την ίδια αρχή οι αιτήσεις ασύλου που υπέβαλαν μπορεί να διασφαλίσει τη δίκαιη κρίση των αιτήσεών τους καθώς και αποτελεσματική πρόσβαση στη διεθνή προστασία. Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν εξετάζει το ζήτημα αυτό, τονίζει όμως ότι τα εν λόγω πραγματικά στοιχεία συνδέονται με ένα γεγονός μεταγενέστερο της εκδόσεως της αποφάσεως μεταφοράς στην Ισπανία, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να προσαφθεί στην αρμόδια διοικητική αρχή ότι κακώς δεν έλαβε υπόψη της τα στοιχεία αυτά. [σελ. 9 του πρωτοτύπου]

Συνεπώς, το Conseil du contentieux des étrangers (Συμβούλιο επιλύσεως ενδίκων διαφορών αλλοδαπών) δεν εξέτασε πώς θα μπορούσαν να επηρεάσουν τα νέα στοιχεία την απόφασή του να παραπέμψει στις ισπανικές αρχές την εξέταση της αιτήσεως ασύλου του αναιρεσιώντος. Λόγω της ιδιότητάς του ως ακυρωτικού δικαστηρίου, δεν εναπόκειται στο Conseil d'État (Συμβούλιο της Επικρατείας) να εκτιμήσει τις συνέπειες που θα μπορούσαν να έχουν τα νέα στοιχεία για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση της αιτήσεως ασύλου ιδίως υπό το πρίσμα της «ρήτρας διακριτικής ευχέρειας» που προβλέπεται στο άρθρο 17 παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο III.

Όπως προκύπτει εξάλλου από το άρθρο 39/2 § 2 του νόμου της 15ης Δεκεμβρίου 1980, ο έλεγχος που ασκείται από το Conseil du contentieux des étrangers (Συμβούλιο επιλύσεως ενδίκων διαφορών αλλοδαπών) σε σχέση με τις αποφάσεις μεταφοράς στο πλαίσιο της διαδικασίας του Δουβλίνου αφορά τη νομιμότητα της αποφάσεως που ελήφθη από τη διοικητική αρχή βάσει του φακέλου και των πληροφοριακών στοιχείων τα οποία διέθετε. Η άρνηση του Conseil du contentieux des étrangers (Συμβουλίου επιλύσεως ενδίκων διαφορών αλλοδαπών) να λάβει υπόψη του στοιχεία μεταγενέστερα της εκδόσεως της διοικητικής αποφάσεως είναι επομένως σύμφωνη με τις απαιτήσεις της νομοθεσίας.

Προκειμένου να κριθεί αν έγινε σεβαστό το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής, όπως αυτό κατοχυρώνεται από την ευρωπαϊκή νομοθεσία, πρέπει να υποβληθεί στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ερώτημα αναφορικά με το εύρος της αρχής της πραγματικής προσφυγής, η οποία κατοχυρώνεται με το άρθρο 27 του

κανονισμού Δουβλίνο III, ερμηνευόμενο μεμονωμένα ή σε συνδυασμό με το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει το καθού, δεν μπορεί να προσαφθεί στον αναιρεσίοντα ότι δεν είχε ζητήσει από το Conseil du contentieux des étrangers (Συμβούλιο επιλύσεως ενδίκων διαφορών αλλοδαπών) την υποβολή του ερωτήματος αυτού, δεδομένου ότι το ερώτημα αυτό αφορά την έκταση του ελέγχου που ασκεί το Conseil du contentieux des étrangers (Συμβούλιο επιλύσεως ενδίκων διαφορών αλλοδαπών) και δεν σχετίζεται με τη διοικητική πράξη που είχε υποβληθεί στον έλεγχό του.

Το ερώτημα που προτάθηκε από τον αναιρεσίοντα πρέπει να αναδιατυπωθεί. Το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να αποφαινεται με προδικαστικές αποφάσεις επί της ερμηνείας του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης αλλά όχι [παραλειπόμενα] επί της συμβατότητας του εθνικού δικαίου με το ευρωπαϊκό δίκαιο.

Είναι σκόπιμο, επομένως, να υποβληθεί το ακόλουθο ερώτημα: [παραλειπόμενα] **[σελ. 10 του πρωτοτύπου]** [παραλειπόμενα] [βλ. διατακτικό]

ΓΙΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΤΟ CONSEIL D'ÉTAT (ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ) ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ:

[παραλειπόμενα]

Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 267, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, υποβάλλει στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Πρέπει το άρθρο 27 του κανονισμού (ΕΕ) 604/2013, του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας ή από απάτριδα (αναδιατύπωση), εξεταζόμενο μεμονωμένα ή από κοινού με το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι επιβάλλει στο εθνικό δικαστήριο, προκειμένου να διασφαλιστεί ο σεβασμός του δικαιώματος πραγματικής προσφυγής, να λάβει υπόψη του, κατά περίπτωση, στοιχεία μεταγενέστερα της εκδόσεως της αποφάσεως περί “μεταφοράς στο πλαίσιο της διαδικασίας του Δουβλίνου”;».

[παραλειπόμενα] [σελ. 11 του πρωτοτύπου]

[παραλειπόμενα]

[Διατάξεις σχετικές με τη διαδικασία και υπογραφές]